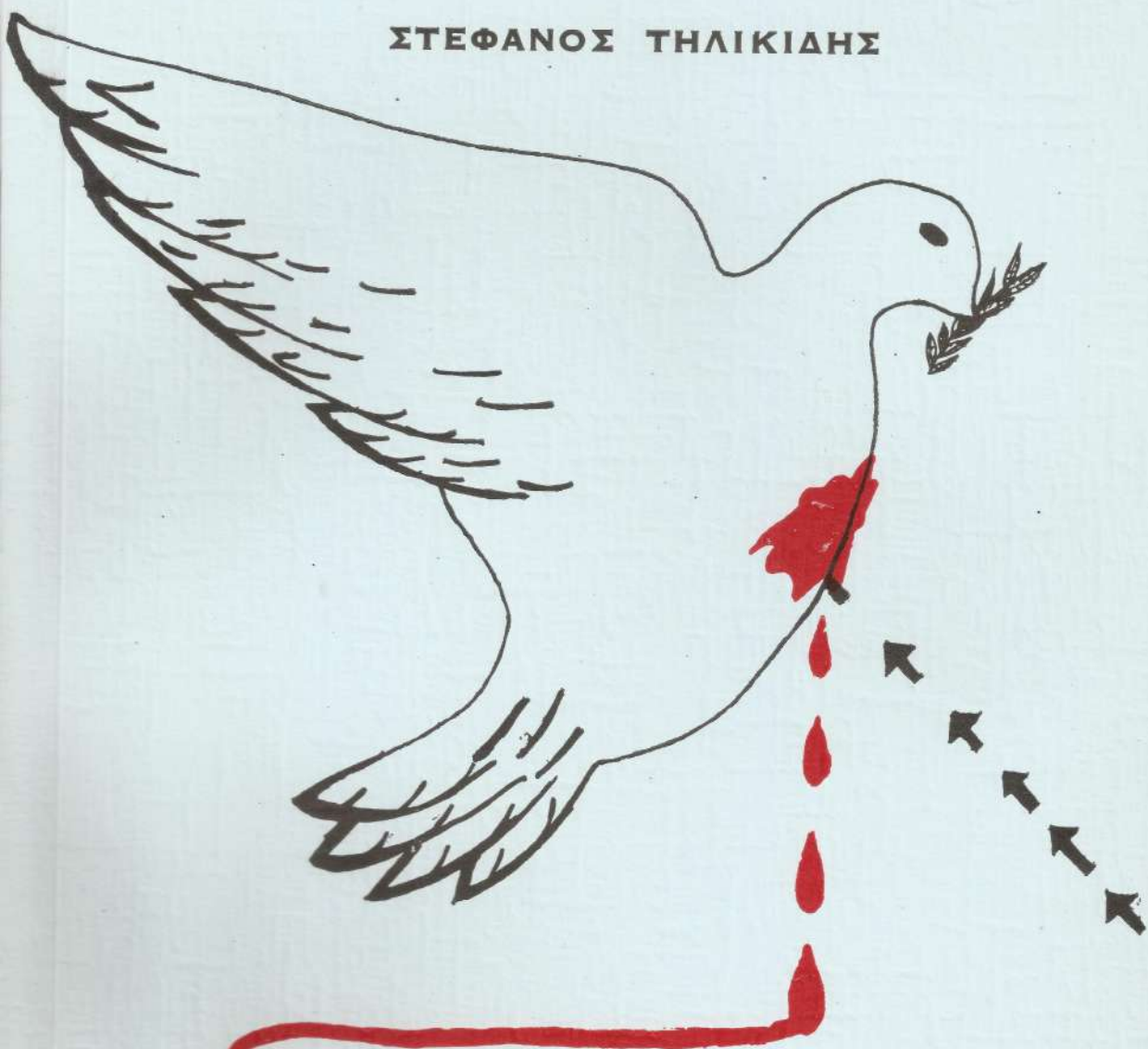

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

Στηγορεείτε.....

Ποίηση

Θεσσαλονίκη 1982

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

Επικοινωνία:htilikidou@gmail.com

ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ.....

ποίηση

Το έργο αυτό διατίθεται με άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-
Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές. Για να δείτε ένα αντίγραφο
αυτής της άδειας, επισκεφθείτε το
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/> ή στείλετε
επιστολή στο Creative Commons,
PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1982

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα

ΣΥΝΤΥΧΙΑ	3
ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ... ..	4
ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ	5
Η «ΣΟΥΣΤΑ»	7
ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΕΣΘΗΡ	9
ΕΛΕΟΣ...!:	10
ΟΓΛΟΥΜ... ..	11
ΑΠΟΚΡΙΣΗ	13
ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΑΣΙΖ ΝΕΣΙΝ	15
ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ 1981	17
ΕΙΡΗΝΟΔΡΟΜΟΣ — 1982	18
ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ	20
ΠΡΟΣΕΤΧΗ	24
ΜΕ ΠΑΘΟΣ... ..	25
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ	27
ΚΑΗΜΟΣ	29
ΑΠΕΡΓΙΑ	30
ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣ	31
ΠΙΚΡΑΝΑΘΕΜΑ	32
ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ	36
Η ΤΕΛΕΤΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΤΧΗ	37
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ	38
ΟΡΟΣΗΜΟ	39
ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ	40

ΔΙΑΓΝΩΣΗ	41
ΡΩΤΗΜΑ	42
ΕΛΠΙΔΑ	43
ΜΑΝΑ	44
«ΣΥΜΦΩΝΙΑ»	45
ΑΡΙΘΜΟΙ	46
ΜΗ ΞΑΣΤΟΧΗΣΕΙΣ	47
ΑΛΛΑΞΕ ΝΤΑΠΙΑ	48
ΠΑΝΟΠΛΙΑ	49
ΙΕΡΟΜΕΝΟΙ	50
ΔΙΑΘΗΚΗ	51
ΤΑΡΤΟΤΦΟΙ	52
ΤΨΙΣΤΥΧΝΟΙ ΗΧΟΙ	53
ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΣΚΟΤΟΣ...!	54
ΑΜΗΝ...	55
ΚΑΗΜΟΣ	56
ΘΑΡΡΩ ΠΩΣ...	57
ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ	58
ΣΤΡΟΦΗ	59
ΞΑΣΤΟΧΗΣΑ	60
ΠΙΚΡΟΣ ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ	61

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΟΤΙΒΑ, ποίηση - 1953.
2. ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, (Τραγούδια της σκλαβιάς και της Αντίστασης), Ποίηση - 1956.
3. ΖΗΣΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ, τραγωδία - 1957.
4. ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΥΣ ΟΙΚΤΙΡΜΟΥΣ ΜΑΣ, θέατρο πρόζας - 1966.
5. ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΑ, διηγήματα - 1967.
6. ΕΙΡΗΝΗ ΠΛΗΓΗ ΜΟΥ, ποίηση - 1972.
7. ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ποίηση - 1973 (Β' ΕΚΔΟΣΗ).
8. ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ..., ποίηση - 1974.
9. ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ ΑΠΟ ΔΑΚΡΥ, (Ο άνθρωπος στον πόλεμο.) - ποίηση 1979.
10. ΡΕΚΒΙΕΜ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ, (Το παιδί στον πόλεμο.) : ποίηση 1979.

ΣΤΝΤΤΧΙΑ

Ἐπ' ὅταν ἀπαντήθηκα μὲ τὴ Μοῦσα μου,
«Εἰρήνη», τήνε καλημέρισα, κ' ἐκείνη,
«Ἐλευθερία», μ' ἀποκρίθη.
Κι' ἀπὸ τότες, ἄλλο τι δὲν τραγούδησα, πάρεξ,
Ἐλευθερία καὶ εἰρήνη.

ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ...

Στὶς σκοπιᾶς τῆς «ζωῆς»,
Τοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου, βάλανε φύλακες.
Λαοί, «γρηγορεῖτε».

ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ

Κεῖνο τὸ δειλινό, θωρῶντας τὸν ἥλιο νὰ βασιλεύει,
 — Ἀπὸ τίς ἴδιες τοῦ τίς φλόγες, τίς μυριόγλωσσες, ζωσμένο, —
 Πίσ' ἀπὸ νταντελλωτὰ κορφοβούνια, στολισμένα μὲ μελιὰ κρόσσια,
 Τῆς γυναίκας μου ἄκουσα, πνιχτό, παράπονο,
 — Ὅμοιο μὲ τοῦ μπάτη τὴν ψιθυριστὴν ἀπιλογιά, στοὺς
καλαμιῶνες, —

Πῶς ἀπομείναμε κ' οἱ δύο μας, ἀταξίδευτοι, σ' αὐτὴ τὴ ζήση.
 Κ' ἐγώ, τότες,
 Μέσ' στ' ἀσημένια κύματα τῆς κόμης της, τίς ἀπαλάμες μου
δροοσίζοντας,
 Τοὺς μακρινούς μας μισεμούς καὶ τ' ἀκριβὰ ταξίδια μας, τῆς
θύμησα,
 Ὅντες τὸ τραῖνο τῆς ζωῆς, πάνω στὶς ράγες τῶν στίχων μου,
δρέμοντας,
 Τὶς ἔγνοιες μας γιὰ τὸ παιδὶ καὶ τὸν ἀναγκεμένον ἀδελφό μας,
 Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς πατρίδας — Γῆς, ταξίδευε.

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, κεῖνο, τὸ μουντό, τ' ἀπόσπερνο τῆς θύμησα,
 Στὴν ἔρημὴ χώρα τῆς Μπιάφρα, τοὺς δίσεχτους καιροὺς τῆς
ἀδερφοσφαγῆς,
 Οὐθε, οἱ δύο μας, μυριάδες χερουβεὶμ τοῦ ἀνθρώπου, κλάψαμε καὶ
θάψαμε,
 Γιὰ φυλαχτὸ κρατῶντας τὰ «γιατί», ποὺ πέτρωσαν,
 Στῶν ὀμματιῶν τους, τίς σκιαγμένες κόρες.

Ὅστερα, τὸ μακρινὸ ταξίδι μας, στὴ χώρα τοῦ Βιετνάμ, τῆς θύμησα,
 Οὐθε, τὴ νεκρὴ γῆ, μὲ γυμνὰ πόδια, περιδιαβάζοντας,
 Σ' ἐνοῦ σκολειοῦ, βομβαρδισμένου, τὰ χαλάσματα, ψηλά,
μαρμάρωσε καὶ πῆρε,
 Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεκα κι' ὀλόγυμνα τὰ στήθια,
 Τὰ σκολιαρούδια νὰ θρηνεῖ, κράζοντάς τα τέκνα της,
 Τέχν' ἀκριβὰ καὶ σπλάχνα της, καρδοῦλες τῆς καρδιάς της.

Ὅστερα, κεῖνο τὸ πυρὸ μεσημέρι, στὴ Ναμίμπια, τῆς θύμησα,
 Ὅντες, στὰ χεῖλια τῆς ἀπόμερης, διαφασμένης κοιλάδας,
στρατίζοντας,

Τὸν μάγο κάποιας φυλῆς ἀνταμώσαμε, — τὸν γέρο,
Ὁρθόν, ἀνάμεσα σ' ἀμέτρητα κουφάρια,
— Σμάχτρο, ἀντάμα καὶ θεὸ καὶ δαίμονα,
Τὸν ἥλιο ν' ἀμάχεται καὶ νὰ περγελά, — ὁ κουζουλός,
Ὅπου, ρουνιὰ - ρουνιὰ, τὸ γαῖμα τοῦ ρουφοῦσε.

Ὅστερα, πάλι, κείνη τὴ σπηλιά, στὴ Νικαράγωνα, τῆς θύμῃσα,
— Μέσα σ' ἀπάτητα θουνά, κι' ἀβλέμονα φαράγγια, —
Οὔθε τοὺς σαντινίστας, ἀνταμώσαμε, τοὺς τρισαπόκοτους,
Ἀνήμπορους, γυμνοὺς καὶ πεινασμένους,
Τὴν πίστη τους νὰ γιοματοῦν καὶ τὴν ἀποκοτιά τους,
Γιὰ λευτεριὰ καὶ προκοπὴ τῶν ἀπόκληρων καὶ τῆς πατρίδας.

Κ' εὐτύς, τ' ἄλλο ταξίδι μας, — κείνο στὸ Σαλβαδόρ, — τῆς
θύμῃσα,
Καὶ τὶς πορεῖες, τὶς ἀτέλειωτες, μὲ τῆς ὀργῆς τὰ τέκνα,
Ὅντες, σημαῖες τὶς καρδιές μας, ἀνεμίζοντας, κράζαμε «Βίβα
λιμπερτά»,
Τὸ μερτικὸ ξοφλῶντας, στὸ χρέος μας,
Γιὰ τοῦ τυραγνισμένου ἀδερφοῦ τὴ μοῖρα.

Κ' ὕστερα πάλι, τὶς τρῶγλες τῆς Μπαγκόγκ, τῆς θύμῃσα,
Οὔθε τὴ μυρμηγκιά τῶν νόθων τοῦ πολέμου, ἀνταμώσαμε,
— Τοῦ «σύμμαχου» κι' ἀφέντη, ἄπρεπη σπορά, σ' ἀναγκεμένης
μήτρα, —
Καὶ τὸ φριχτό μας περιδιάβασμα, στῆς Χιροσίμα τὴ νεκρούπολη,
Οὔθε τὸ θοῆνο τῆς, τῆς νύχτας τὰ στοιχεῖα, γροικῶντας,
Τὴ μάνιτά τους ἔμερευσαν, ν' ἀφουγκραστοῦνε τὴν Ἑκάβη:
... Ἀλί, ἀλλ' καὶ τρισαλί, στὸ Ἔθνος π' ἀνασταίνει,
Τὸν πλιὸ ἀνελέητο φονιά, τῆς γῆς καὶ τῶν αἰώνων.

Ὅστερα, κι' ἄλλους μισεμοὺς κι' ἄλλ', ἀκριβὰ ταξίδια μας, τῆς
θύμῃσα,
Στὴν Κέννα, στὸ Κογκό, στὸ Λάος, στὴ Χιλή κι' ἀλλοῦ,
Ὅντες τὸ τραῖνο τῆς ζωῆς, πάνω στίς ράγες τῶν στίχων μου
δρέμοντας,
Τὴν ἔγνοια μας, γιὰ τὸ παιδὶ καὶ τὸν ἀναγκεμένον ἀδερφό μας,
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, τῆς πατρίδας — Γῆς, ταξίδευε.

Κείνη τὴ σούστα πῆρα, πάλε, ν' ἀκλουθῶ, (μὲ τὶς δυὸ ρόδες τὶς
παράταιρες,
Τὴ μιὰν ἀπὸ χοντρὸ κορμὸ σημύδας,—ἀτόφιο ξύλο,—καὶ τὴν ἄλλην
Ἀπὸ παλιὸ κανόνι, —ἀτόφιο σίδερο,— μὲ τῆς σκουριάς τὸν
σάρακαν ἐντὸς του.)

Κουτσὸ καὶ πληγιασμένο τήνε σέρνει ψωράλογο, ἀγκομαχῶντας,
Ἀπὸ τῆς δικῆς του ἀνημπορίας, πιότερο, τὸ βάρος, ἀμὲν κι' ἀπὸ τοῦ
ἀμαξᾶ, τοῦ γέρον,
Ποὺ καβαλῶντας το, πισωκάπουλα, τῆς γκρίνιας, ὀληνώρα, τὸ
κάντιο τραγανίζει:

—Χαῖ, ψωφίμι, χαῖ, ποὺ νὰ σὲ φάει λύκος.

*Αἶντε καὶ βραδιαστήκαμε, κ' εἶναι μακρὺς ὁ δρόμος.

Καὶ τὰ στοιχειά, τριγύρω μας, πολλὰ κ' ἡ ὥρα βιάζει,

Στῆς μάνας γῆς τὴν ἀγκαλιά, νὰ τ' ἀπιθώσουμε καὶ τοῦτο.

Κείνη τὴ σούστα, κάπου τήνε πρωταντάμωσα, μὰ μήτε νοιάζει ποῦ
καὶ πότε.

—Στὸ Μπαγκλαντές, στὸ ΕΛ-ΣΑΛΒΑΔΟΡ, στὴ Μανάγκουα;
Δὲ θυμοῦμαι.—

Τώρα, στῆς ΒΗΡΥΤΤΟΥ κάποιον λασπόδρομο, στὶς φτωχογειτονιές
τὴν ἀκλουθῶ,

Καὶ τὸ νεκρὸ Χερουβεὶμ, —ἀγόρι δωδεκάχρονο,— ποὺ στὴν
καρρότσα του κείτεται, τ' ἀνάσκελα,

—Ματάκια ὀρθάνοιχτα νὰ ζητιανεύουν τὴ ζωή,—

Μὲ τῆς μάνας τὸν πικρὸ θρήνο, στ' ἀγύριστο ταξίδι του, τὸ προβοδῶ:

Ἦλπε μου καὶ τρισήλιε μου καὶ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου,

Τῶν σπλάχνων μου γλυκὲ καρπὲ καὶ τῆς καρδιάς μου μῦρο,

Ἐσὲ σοῦ πρέπονταν ζωή, 'κατόχρονο νὰ ζήσεις,

Νὰ διεῖς χιλιάδες θάματα, νὰ διεῖς μυριάδες μάγια,

Νὰ διεῖς καὶ τὰ παιδόπουλα νὰ ψάλουν τῆς εἰρήνης.

Μά ῥτανε χρόνια δίσεχτα καὶ χρόνια ματωμένα,
'Απὲ Βοριὰ πέσαν θεριὰ κι' ἀπὲ Νοτιὰ τελώνια,
Σ' ἀνθόκηπο σὲ βίγλισαν ποὺ γιόρταζες τὴ νιότη,
Χούμηξαν, σμάρι, πάνω σου, σοῦ θέρισαν τὸ γέλιο.

Κεῖνη τὴ σούστα, κάπου τήνε πρωταντάμωσα.

Στὸ Γράμμο, στὸ Βιετνάμ, στὴν Ἀγκυρα, στὴ Μπιάφρα; —Δὲ
θυμοῦμαι.

Καὶ πάντα πισωθὲ της, μονάρχος νὰ πορεύομαι καὶ τ' ἀδικοχαμένα
Χερουβείμ.

Στ' ἀγύριστο ταξίδι τους νὰ προβοδῶ:

.....

"Ἦλιε μου καὶ τρισήλιε μου καὶ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου

.....

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΕΣΘΗΡ

'Όχι, 'Εσθήρ, καλή μου, παρακαλῶ σε, μὴ μοῦ ξαναγράψεις,
 Γιὰ τὶς «ἐνδοξες νίκες» τῆς πατρίδας μας, στὴν Παλαιστίνη,
ἐνάντια,
 Σὲ κείνους πού, καθὼς κ' ἐμεῖς, —πρὶν ἀπὸ λίγα, μόλις, χρόνια,—
 Γῆ καὶ νερὸ γυρεύουνε, πατρίδα νὰ στεριώσουν.
 Θυμᾶς' 'Εσθήρ, γλυκειά μου, τὰ δικά μας τὰ ραπόρτα
 Γραμμένα μὲ τὸ δάκρυ τὸ πυρὸ καὶ τῆς καρδιάς τὸ γαῖμα,
 Στούς δυνατοὺς, ὅπου τὴ μοῖρα τῶν καιρῶν ὀρίζαν;

«...Δίκιο καὶ πρέπο, κάθε ἄνθρωπος,
 Σ' αὐτῆς τῆς γῆς, κάποια γωνιά, πατρίδα νὰ στεριώνει,
 Γιὰ τῆς ψυχῆς τὸ 'μέρωμα καὶ τὴν ἀγάπη».

Κ' ἔχ, 'Εσθήρ, ἔχ.....
 Τὸ γένος, λέω, πὺξ ξαστόχησε, τὰ πού 'ζησε, τὰ πού 'παθε,
 Καὶ σὶ' ἄλλο γένος στάθηκε, Χάροντας μακελλάρης,
 Τῇ μαύρῃ μοῖρα του, θαρρῶ, πὼς δρέμει ν' ἀνταμώσει.
 'Όχι, λοιπόν, καλή μου, ὅχι, ἐμεῖς οἱ δυὸ δὲ θὰ συμφωνήσουμε,
 Τοῦ ἔθνους μας τὸν μοσχανθό,
 Μὲ τὸ γαῖμα τῶν παιδιῶν τῆς Παλαιστίνης νὰ ποτίζουμε.
 Τί τότες, οἱ μνήμες μας, θ' ἀπομείνουνε πεντάρφανες,
 'Απ' τῆς Ραχὴλ καὶ τοῦ Μπενίκο, —τῶν σπλάχνων μας— τὰ
γαλαζία μάτια,
 Πὺξ στοῦ καημοῦ τὸ κάλεσμα, ξεβγαίνουν στὸ παράθυρο κείνου τοῦ
τραίνου,
 'Όπου μᾶς τ' ἄρπαξε στὸ "Αουσβιτς, γιὰ τὸ ταξίδι τους,
τ' ἀγύριστο.

.....
 'Απόψ', 'Εσθήρ, ἀγάπη μου,
 Ἕνας γέρος 'Οβριός, —Ἕνας πολύπαθος 'Οβριός— πὺξ δὲν
ξαστόχησε,
 Ἐπεμψε στὴν «ΚΝΕΣΕΤ», κείνο τὸ παλιό μας ραπόρτο,
 Κι' ἀτέ, ἔκλαψε γιὰ τὰ παιδιά του,
 Τ' ἀραπόπουλα τῆς Παλαιστίνης.

ΕΛΕΟΣ.....!

Στὰ μάτια μου, φώλιασαν, τὰ σκιαγμένα μάτια,
Τῶν πεινασμένων, μελλοθάνατων «Χερουβείμ», τῆς Μπιάφρα.
Στὸ βλέμμα μου, σιργιανοῦν, τὰ δακρισμένα βλέμματα,
Τῶν ἀκροτηριασμένων «Σεραφείμ», τῆς Βηρυτοῦ.
Στοὺς στοχασμούς μου, οὐρλιάζουν, —σὰ παγωμένοι ἀγέριδες,—
οἱ στεργοὶ ρόγχοι,

Τῶν ἀπόκοτων Γαβριάδων τῆς Μανάγκουα.
Στὴν καρδιά μου, ἀναπαύονται μυριάδες λευκοὶ τάφοι,
Τῶν μικρῶν, ἄφταιγων, «ἐσταυρωμένων», τῶν αἰώνων.

Μὲ ποιὰ μάτια ν' ἀντικρίσω τὴν ἄνοιξη;
Μὲ ποιὸ βλέμμα νὰ χαϊδέψω τ' ἄνθη τῆς λεμονιάς;
Μὲ ποιοὺς στοχασμοὺς ν' ἀναζητήσω τὴ γῆ τῆς ἡρεμίας;
Μὲ ποιὰ καρδιά νὰ συγχωρήσω τοὺς φονιάδες τῶν ἐλπίδων μας;
Ἕλεος..... Πονῶ.....

Ἐρτάλ Ἐρέν, ὀγλούμ,
(Νιόβγαλτη πεταλούδα πού, στὸ παρθενικό σου φτερούγισμα,
Δὲ γύρειφες καθαλίνα, μονάχ' ἀνθὸ νὰ κονέψεις).

Ὁρθιος σὲ περιγιάλι τοῦ Αἰγαίου, ρώτησα:
Τὸν βουρκωμένον οὐρανό, ποιὸς εἶναι ὁ καημός του;
Καὶ μοῦ 'πε τ' ὄνομά σου.
Τὸν κλαμένο μαῖιστρο, τί 'ναι ἡ λύπη του;
Καὶ μοῦ 'πε τ' ὄνομά σου.
Τὶς μαυροφορεμένες χανούμισες τῆς Σμύρνης, ποιό 'ναι τὸ σεκλέτι
τους;
Καὶ μοῦ 'παν τ' ὄνομά σου.
— Ἐρτάλ Ἐρέν....
— Ἐρτάλ Ἐρέν.....

Τώρα στὴν πατρίδα σου, Ἐρτάλ, ὀγλούμ, ἔχετε καλοκαίρι.
Στὰ μποστάνια τῆς Ἐπιρέν, γούρμασαν τὰ καρπούζια καὶ τὰ
πεπόνια,
Μυρώνουν μὲ τὴ μοσκοβολιά τους, τὸ δροσαγέρι τοῦ Ἐβρου.
Στὰ μουράγια τῆς Σταμπούλ, τὰ παλιὰ καίκια,
Ξεφορτώνουν χρυσόψαρα τῆς Μαυροθάλασσης.
Στὶς πυκνόφυλλες ἱτιὲς τοῦ Σαγγάριου, τ' ἀηδόνια,
Μελάνουν τὸ ξημέρωμα, μὲ γλυκολαλιές.
Ὅμως, στὴν καρδιὰ τῆς Τουρκίας, εἶναι φθινόπωρο.
Στὴν καρδιὰ τῆς Τουρκίας, ψιχαλίζει, μερουνχτίς.
Γιὰ σένα, Ἐρτάλ,
Γιὰ σένα.

Γονατιστὸς σὲ τοῦτο τὸ περιγιάλι τοῦ Αἰγαίου,
Ξεκρίνω, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, τὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς σου,
Καὶ στὸ καγκελόφραχτο παραθύρι του, θωρῶ:

Τὸν Ναζὶμ Χικμέτ, νὰ σοῦ τραγουδᾷ τὶς μπαλάντες του.
Τὸν Ἀσιζ Νεσὶν, νὰ σοῦ χαϊδεύει τὸ χέρι, στὸ σκοτάδι.
Τὶς μάνες τῆς Τουρκίας, νὰ σὲ νανουρίζουν, στὸ μισοῦπνι σου.

Κοιμᾶται νιός, κοιμᾶται ἀητός,
Κοιμᾶται παλληγάρι,
Ποὺ τόλμησε τ' ἀτόλμητα
Καὶ μίλησε τὰ ντρέτα.

Κοιμοῦ, Ἑρτάλ, κοιμοῦ.
Στὰ τρίστρατα τῆς Γῆς, γιὰ τὴ ζωὴ σου:
Πύργωσαν οἱ φωνές.
Πύργωσαν οἱ ὀργές.
Πύργωσαν οἱ γροθιές.
Κοιμοῦ, ὀγλούμ.
Δὲ θὰ τολμήσουν
Νὰ περάσουν τὴ θηλειά,
Στὸ λαιμὸ
Τῆς «ἐλπίδας».

ΑΠΟΚΡΙΣΗ

Ὅχι, δὲν ἔχετε δίκιο, δὲν ἔχετε δίκιο ν' ἀναρωτιέστε,
Γιατί, μαθές, ἡ πέννα μου, δὲν περιδιάβασε,
Σαφὲς ἀνθόκηπους τῶν παιδικῶν μου χρόνων,
Νὰ κορφολογήσει, ρόδα κι' ὀρτάντζες.
Γιὰ μένα, τοῦτα τὰ χρόνια, καλοὶ μου,
Μετριοῦνται μ' αἰῶνες.

Στὴν Ἀθήνα, Λυσία μὲ λέγανε,
Κ' ἤμουνα τὸ στερνοπαίδι τοῦ Χαρίσιπου, τοῦ νερουλαῖ,
Ποῦ βασίλευε στίς... ἀμπολὲς τοῦ Μαραθῶνα.
Χαμογέλασα σὲ Πέρση κρανοφόρο, πρὶν τὴ μάχη κ' ἐκεῖνος,
Μοῦ λόγχισε τὴν καρδιά.

Στὴν Αἴγυπτο, Ραμσῆ μὲ λέγανε,
Κ' ἤμουνα παιδί τοῦ Βάλ, τοῦ ψαρά καὶ τῆς Λύβιας, τῆς τροφοῦ.
Πέθανα θρέφος, ἀπὸ πείνα, καθὼς οἱ κόρφοι τῆς μάνας μου
στέρρευαν,
Γιὰ νὰ θρέψουν τ' ἀρχοντόπουλα.

Στὴν Περσέπολη, Δαρεῖο μὲ λέγανε,
Κ' ἤμουνα γιὸς τῆς Ρωξάνης, τῆς πλύστρας.
—Γιὰ κύρη μὴ μὲ ρωτᾶτε, τί δὲν τὸν ἀναθίβανε μήτε κ' ἡ μάνα μου.—
Πέθανα στὴν ἀγκαλιὰ ἱππεία τοῦ Μεγαλέξαντρου,
Ποῦ πρῶτα μὲ τσαλαπάτησε μὲ τ' ἄτι του κι' ἀπέ,
Μὲ σήκωσε ἀπὸ τὸ χῶμα κ' ἔδρεμε στὸ καλντερίμι νὰ ἔβρει γιατρό,
Οὐρλιάζοντας πὼς τοῦ σκότωσαν τὸ γιό του.

Στὴ Γκουέρνικα, Χοσὲ μὲ λέγανε Νοβάρο,
Κ' ἤμουνα γιὰ τὸν πατέρα μου, τὸν Ἀντώνιο, τὸν στιβαδόρο,
«Ἡ δωδέκατη πληγὴ τῶν Φαραώ», — «τὸ δωδέκατο πλοῦτος του»,
ἔτσι διόρθωνε.
Κ' ἤμουνα γιὰ τοὺς δασκάλους μου, στὸ Ἰνστιτούτο,

Ἡ μεγάλη ἐλπίδα τῆς Ἰσπανίας, «ὁ νέος ΕΛ-ΓΚΡΕΚΟ», ἔτσι
μὲ παίνευαν.

Καὶ μιὰ νύχτα, ἤρθανε τ' ἀεροπλάνα,
Καὶ σημάδεψαν τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων,
Καὶ σημάδεψαν τὰ χέρια μου,
Κι' ἀτόμεινε μισοτελειωμένος ὁ πίνακας πὺν ζωγράφισα,
(Χοσὲ Νοβάρο: «Η ΕΙΡΗΝΗ»).

Στὴ Χιροσίμα, Ἀκίρο μὲ λέγανε, — στὸ παρατσούκλι μου,
«βλογιάρης».

Κι' ὁ κύρης μου, ὁ Χάνκ Φέγκ, ὁ δάσκαλος,
Κανάκευε, γιὰ μέ, στὴ γλάστρα τῆς καρδιάς του,
Ὅλων τῶν ἐλπίδων τοὺς ἀνθούς.
Ὡσπου, ἐκείνη τὴν αὐγὴ, σκότωσαν τὰ φιλιὰ του,
Πριχοῦ κονέψουνε στὰ χεῖλια μου,
Σὰν πεταλοῦδες παιγνιδιάρικες,
Πριχοῦ χαϊδέψουνε τὸ μέτωπό μου,
Σὰν πελαγίσιες αὔρες.

Στὴν Καρχηδῶνα, μὲ λέγανε Ἀσροῦθα: Πέθαν' ἀπὸ πείνα.
Στὸ Βιετνάμ, Χό: Κάηκ' ἀπὸ βόμβα ναπάλμ.
Στὴ Νινενί, Σιράν: Μὲ κομμάτιασε «δρεπανηφόρον ἄρμα».
Στὴν Μπιάφρα, Χασήρ: Πέθαν' ἀπὸ πείνα.
Στὸ Μπαγκλαντές, Ἀλῆ: Πέθαν' ἀπὸ πείνα.
Στὴν Καλκούτα, ἀβάπτιστος: Πέθαν' ἀπὸ πείνα.
Στὴν.... πέθανα...πέθανα...πέθανα.....

Ὅχι, δὲν ἔχετε δίκιο, δὲν ἔχετε καθόλου δίκιο ν' ἀναρωτιέστε,
Γιατί, μαζὲς, ἡ πέννα μου δὲν περιδιάβασε,
Στοὺς ἀνθρώπους τῶν παιδικῶν μου χρόνων.
Γιὰ μένα, τοῦτα τὰ χρόνια, καλοὶ μου,
Ἔχουνε τὴν ἡλικία τῆς ἔγνοιας μου γιὰ τὸ παιδί,
Τὴν ἡλικία τῶν αἰώνων.

Ἀσίζ Νεσίν, καρτεσήμ,

Μέσα στὴν καρδιά μου, ἀφουγκράζομαι τοὺς παλμοὺς τῆς δικῆς σου
καρδιάς,

Καί μέσα στὶς ἔγνοιες μου, καλημερίζω τὶς δικές σου ἔγνοιες,
Γιὰ τὴ μοῖρα τῶν δύστηνων, ποὺ στὸ νησί τῆς Κύπρου κατοικοῦνε.
Εἶδα καὶ κεῖνο τὸ γραπτὸ σου, γιὰ τὸ μνημεῖο τῶν παιδιῶν τῆς
Κύπρου, καρτάς,

Ν' ἀνθίζει πάνω στὸ χαρτί, σάμπως ρόδο τῆς Μπαγντάτ, μεθυστικό,
Κ' εὐτὺς βάλθηκα νὰ μάσω ὕλικά, γιὰ τὸ πλάσιμο τοῦ πηλοῦ, ποὺ
θὰ στεριώσει,

Τὸ πρόπλασμα τῆς θαυμαστῆς σου βεβαιότητος.

Κ' ἔμασα:

Τὸ πελαγίσιο μύρο, ἀπὸ τὰ περιγιάλια τῆς Χαλκιδικῆς.

Τὸν μόσκο τῆς ἀγριοφράουλας, ἀπὸ τὶς ἡλιόλουστες πλαγιές τοῦ
Παΐκου.

Τὸ κρεμαζὶ φιλὶ τοῦ δειλινοῦ, στὰ ὑγρά χεῖλια τοῦ Θερμαϊκοῦ, τὰ
καλοκαίρια.

Τὸ χαμόγελο τῆς μακαριότητος, ἀπὸ τὰ χειλάκια τοῦ βρέφους, στὸ
μισοῦπνι του.

Τ' ἀφρόγαλο, ἀπὸ τὶς καρδάρες, στὰ Βλάχικα στανοτόπια τῆς
Πίνδου.

Τὰ μωσχάτα κρένα, ποὺ φυτρώνουν στὸ πέραςμα τῆς πανέμορφης
νύφης, τῆς εἰρήνης.

Κ' ὅστω, ἀδερφέ μου, ἔμασα:

Τὸ δάκρυ τῶν χαροκαμένων μανάδων,

(Τῆς Λένκως, τῆς Κύπριος, ἀπὸ τὴν Κερήνεια καὶ τῆς Λατιφὲ τῆς
Τουρκάλας, ἀπὸ τ' Αἰθαλί),

Γιὰ κείνους ποὺ δὲ θὰ ξαναδοῦνε, —τὰ σπλάχνα καὶ τ' ἀσλάνια τους.

Καὶ τὴν πύρα, ἔμασα, τοῦ Ἀχμέτ Ἰμάμογλου, τοῦ χότζα στὴν
Ἀμμόχωστο,

Ποὺ προσεύχεται στὸν Ἀλάχ, νὰ τὸν ἀξιώσει νὰ ξαναδεῖ τὸ
πολύθρονο μελίσσι,

Στὶς κερήθρες τῶν στοιχειωμένων Γραϊκικῶν σχολειῶν.

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὶς κόρες τῶν ὀμματιῶν, τοῦ προσφυγόπουλου στὸ
Τσιακιλερώ, τὴν ἀπορία ἔμασα,
Ποὺ δὲ βολεῖ του, νὰ ξηγήσει τὸ ξερίζωμα κι' ὅλο κλαίει,
Γιὰ τὴ μακρινὴ γειτονιὰ τῶν ὀνείρων του.
Καὶ τῶρ' Ἀσίζ, καρτερῶ νὰ μοῦ στείλεις τὰ δικά σου ὕλικά.
Καὶ παρακαλῶ σε, μὴ ξαστοχήσεις, —παρακαλῶ σε, μή—
Νὰ μοῦ φορτώσεις κ' ἓνα καντάρι ἀγάπη,
Ἀπὸ τὸ ξεστὸ καμίνι τῆς καρδιάς τοῦ λαοῦ σου.
Κι' ὅσο γιὰ τὸ μνημεῖο, λέω, ἀδερφέ μου, νὰ ἱστορᾷ τὸ σύμπλεγμα,
Κείνων τῶν δυὸ παιδιῶν τῆς Κερήνειας, —τοῦ Σουμρῆ καὶ τοῦ
Γιωργῆ—
Π' ὧς σήμανεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τότες μὲ τὸν «ΑΤΤΙΛΑ»,
Μαρμάρωσαν, κειδᾶς, σφιχταγκαλιασμένα,
Κ' ἦτανε δύσκολο πολὺ, νὰ τὰ χωρίσουν.
Κ' ἔχ... ποιὸς ξέρει , ἔχ...,
Αὐριο, μεθαύριο, πὺν οἱ ἀνθρώποι μιὰ θὲ νά 'χουνε πατρίδα,
—τὴ Γῆ,
Κ' ἓνα θεό τους, τὸ παιδί,
Ἔχ, λέω, ποιὸς ξέρει, Ἀσίζ, καρτεσήμ,
Ἄν τοῦτο τὸ σύμπλεγμα, δὲν τὸ στήσουνε,
Πάνω στὰ μνημεῖα τῶν «Ἀγνωστων στρατιωτῶν»,
Γιὰ νὰ τοὺς θυμίζει τὴν «ἀγάπη»;

ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ 1981

“Οχι, γιατρέ μου, ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ,
Τὸν πόνο, δὲν τότε γροικῶ κειδὰ πού με πιλατεύεις,
Τὸν πόνο, τότε γροικῶ ἐδῶ ψηλὰ στὰ φυλλοκάρδια μου.
Καὶ μήτε ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ νυστεριοῦ σου, παρὰ
Ἀπ’ τὸ φαρμάκι τῆς ἀπουσίας μου, πού, κόμπο - κόμπο, τὸ γεύομαι.
Ὁ ἀδερφός μου, γιατρέ, πὺν τωραδὰ πορεύεται γιὰ τὴν εἰρήνη,
Ὁ ἀδερφός μου, — ὠϊμένα — θὰ ’ναι πολὺ λυπημένος, καθὼς:
Τὸ χέρι του, θ’ ἀναζητᾷ τὸ δικό μου καὶ δὲ θὰ τὸ βροῖσκει,
Τὸ βῆμα του, θ’ ἀναζητᾷ τὸ δικό μου καὶ δὲ θὰ τ’ ἀνταμώνει,
Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς του, θ’ ἀναζητοῦν τοὺς παλμοὺς τῆς δικῆς
μου καρδιᾶς καὶ δὲ θὰ τοὺς γροικοῦν.
“Οχι, μὴ με ρωτᾷς ἂν πονῶ, γιατρέ μου, — δὲν πονῶ.
Τὶ ἐγώ, τωρανάς, δὲν κοίτομαι στὸ λευκὸ κρεβάτι τοῦ Νοσοκομείου.
Ἐγώ, τωρανάς, πορεύομαι χέρι - χέρι, μὲ τ’ ἀδέρφια μου,
Τρεῖς κάρτα δρόμο, δῶθες ἀπὸ τὸν Λαγκαδᾶ, — μέσα στὰ πανώρια
στενὰ τοῦ Ντερβενιοῦ,
Κρατῶντας ἓνα φτωχὸ πλακάτ, μὲ κάποιους στίχους μου, πὺν τοὺς
σοῦρλιάζω:
«...Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου».
«... Εἰρήνη στὴν πατρίδα — Γῆ».

Τρέξε, ειρηνοδόρμε, τρέξε...

Ψηλά τὸ φῶς τῆς Ὀλυμπίας, τὸ φῶς πού 'μέρεψε τοὺς αἰῶνες... τὸ
φῶς.

Γιὰ νὰ μὴ σκιάζονται, στὸ μισοῦπνι τους, τὰ Χερουβεὶμ τοῦ
ἀνθρώπου.

Γιὰ νὰ προφταίνουν νὰ γουρμάζουν οἱ καρποί, στὶς βραγιές τῆς
ἐλπίδας.

Γιὰ νὰ μὴ μένουν ἔρημες οἱ χελιδονοφωλιές, στὰ χαγιάτια τῆς
ἀνοιξης.

Γιὰ νὰ μὴ ματώνουν τὰ κρουσταλλόνερα, στὶς ἀμπολές π' ἀρδεύουν
τὴ ζωή.

Γιὰ νὰ μὴ πεθαίνουν τὰ Ἑλληνόπουλα, στὶς μακρινές Κορέες, γιὰ
ξένα διάφορα.

Τρέξε, ειρηνοδόρμε, τρέξε...

Ψηλά τὸ φῶς τῆς Ὀλυμπίας... τὸ φῶς.

Γιὰ νὰ μὴ φτουροῦνε οἱ ἀτσαλένιες, ἀγκαθωτὲς πέργουλες, γύρ'
ἀπὸ τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Γιὰ νὰ μὴ κοκκινίζουν ἀπὸ ντροπὴ τὰ ἡλιοβασιλέματα, θωρῶντας
τοὺς ἀδικοχαμούς.

Γιὰ νὰ καρπίζει τὸ νυφιάτικο τραγούδι, τὴ γλυκύτατη Συμφωνία
τῆς κούνιας.

Γιὰ νὰ μὴ βαλτώνουν, μεσοστρατὶς, καὶ χάνονται, οἱ καλημέρες τῶν
λαῶν.

Γιὰ νὰ δικάζονται, «...προδότες τῆς πατρίδας—Γῆς» στὰ πραιτώρια
τῆς συνείδησης τῶν ἀνθρώπων,

Οἱ ἔμποροι τοῦ αἱμάτου.

Τρέξε, ειρηνοδόρμε, τρέξε...

Ψηλά τὸ φῶς, τ' ἀνέσπερο,... ψηλά τὸ φῶς.

Στοὺς ὧμους σου, τῆς πάγκαλης Θεᾶς, τῆς ζωοδότρας εἰρήνης,
ἀκουμποῦν τὰ χέρια.

Καὶ πλάι σου, δυὸ παραστάτες δρέμουν,—στὴ δύναμή σου, δύναμη:
Δεξιὰ, ὁ ἀρχαῖος «κήρυκας», μ' ἓνα μπουκέττο ἀγριολούλουδα τῆς
Ὀλυμπίας.

Ζαφά, ὁ Λαμπράκης, μ' ἓνα βάζο ἀνθισμένα παιδικὰ χαμόγελα.

Τρεῖς, εἰρηνοδόρμε, πέτα...

Ψηλὰ τὸ φῶς... Ψηλὰ τὸ φῶς...

ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ

Δὲν εἴμ' ἐγώ, ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ... «κάποιου καιροῦ»,
Πού, μὲ τὴ λύρα, τὴ γραφίδα, ἢ τὴν πέννα μου, —σπαθιά,
ρομφαῖες—

Τὸν «δεῖνα», μέγαν, Ἄρχοντα, πολέμησα,
Γιὰ τὸ σεφέρι, τ' ἄδικο, ποὺ κίνησεν ἐνάντια,
Στὴ χώρα τὴν ἀνήμπορη, γιὰ καὶ τὴν πλούσια, τοῦ γείτονα.
Ἐγώ, τὸ ἴδιο τ' Ἀρχαῖο, εἶμαι χρέος, τ' ἀξεπλήρωτο,
Στὴν πανώρια Θεά, —τὴ μήτρα τοῦ καλοῦ— τὴν εἰρήνη.
Π' ἄρχοντες, σιδερόφραχτοι κ' ἐμπόροι τοῦ πολέμου,
Γιὰ τ' ἀκριβὰ καζάντια τους, —ἐκεῖνοι λὲν γιὰ τὴν πατρίδα—
Μὲ σίδερο καὶ μὲ φωτιά, μεσοστρατίς, τήνε μποδᾶνε,
Μὴ λάχει καὶ στὸ διάβα της, 'μερέψει τοὺς ἀνθρώπους.

Στὶς Μυκῆνες, τὸν ἄρχοντ' Ἀγαμέμνονα, παρακάλεσα,
Τὴν ἄδικη νὰ μὴ κινήσει ἐξστρατεία,
Ἐνάντια στή, μακρινὴ χώρα τοῦ βασιλιᾶ Πριάμου.
Καὶ κρούοντας τήν, τρίχορδη, λύρα μου,
Τῆς ζωοδότρας Θεᾶς, τῆς εἰρήνης, τοῦ 'ψαλα τὶς γλυκοχαρές.
Κ' ἐκεῖνος,
Τοὺς κρανοφόρους φρουροὺς του, πρόσταξε,
Στὴ μεσιανή, νὰ μὲ δέσουνε κολώνα, τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδας,
Μὴ λάχει κ' ἡ ἀντρογυναῖκα θεά, μὲ δασκαλέψει, τὶς νύχτες,
Γιὰ τῶν πολέμων, —ἐκεῖνος εἶπε, τῆς πατρίδας— τὰ κέρδητα.

Στὰ Σοῦσα, τὸν μεγάλο βασιλιά, τὸν Ξέρξη, παρακάλεσα,
Γιὰ τοῦ λαοῦ του τὸ καλό, ἀμὶ καὶ τὸ δικό του,
Τοῦ κύρη του νὰ μὴν ἀναθιβάει τά, δίκαια, παθήματα,
Καὶ τὸ τρανὸ σεφέρι, π' ὀλοχρονὶς ἐτοίμαζε, ν' ἀποξεχάσει.
Τί στῶν Ἑλλήνων τὰ μικροβασίλεια, πιότερο κ' ἀπὸ τὸν Ἄρη,
Τὴν Παλλάδα, —τὸ πνέμα— λάτρευαν καὶ τὴν ἀναγεννήτρα τὴ
Δήμητρα,

Πού, σὲ καιροὺς εἰρηνικοὺς, ἀγιάζανε τὴ ζήση.

Κ' ἐκεῖνος.

Πάνω σὲ ξύλινη τάβλα, πρόσταξε νὰ μὲ δέσουνε, χεροπόδαρα,
Καὶ μὲ κερήθρας ἀνθόμελο τ' ἀκρόχειλά μου ν' ἀλοΐφουν,
Βαθυὰ νὰ μπήγουν τὸ κεντρί τους οἱ ἄγριες σφήκες,
Τὰ χεῖλια τοῦ ποιητῆ, —κεῖνος τοῦ προδότη τῆς πατρίδας, εἶπε—
ν' ἀλαλιάσουν.

Στὴν Καρχηδῶνα, τὸν Ἀννίβα, τὸν ἀράθυμο, παρακάλεσα,
Στὸ μακρινὸ νὰ μὴ κινήσει σεφέρι, ἐνάντια στὴ Ρώμη, τὴν

«ἀήτητη».

Καὶ παίζοντας τὸ σουράβλι μου, μέσα στὴ φεγγαρόλουστη νύχτα,
Πῆρα νὰ παινῶ, μὲ χίλια παινέματα, τὴν πάγκαλη κόρη, τὴν εἰρήνη,
Καὶ ν' ἀνιστορῶ του, τὰ μάγια καὶ τὰ γητέματα τῶν καιρῶν,
Τῶν εἰρηνοφόρων.

Κ' ἐκεῖνος,

Ἄγριος, κατρακύλησεν ἀπὸ τὰ προπύλαια τοῦ παλατιοῦ του,
Κι' ἀφοῦ, ἀτός του, μ' ἔδωσε στὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου του,
— Τὴν ὥρα πού τὸ Ἱερατεῖο μούγκριζεν ἀφορισμοὺς καὶ κατάρες,
στὸν... ἀσεβῆ—

Πῆρε νὰ δέρνει, μὲ τ' ἀφορισμένο τ' ἄτι, τὰ καλντερίμια τοῦ κάστρου,
οὐρλιάζοντας:

—«Θάνατος στὸν ποιητῆ. Θάνατος στὸν προδότη τῆς Καρχηδῶ-
νας...»

Στὸ μεγάλο στρατόπεδο, ἔξω ἀπὸ τὴν «Βασιλεύουσα»,
Τὸν χρυσοφόρετο Πατισάχ, τὸν Μωάμεθ, τὸν δεύτερο, παρακάλεσα,
Νὰ σπλαχνιστεῖ τὸ Ἔθνος του, (λαὸ - στρατό), πού, χρόνια, μάτωνε
Μπρὸς στ' ἅπαντα κάστρα, τῆς πολιτείας, τῆς «ἀήτητης».
Καὶ κρούοντας τὸ ντέφι μου, τοῦ θύμισα,
Καιροὺς προγονικοὺς, πανάγιους καὶ πανέμορφους,
Ποὺ σμίγανε λαοὺς κι' ἀρχόντους, ἀξεχώριστα,
Σὲ φίεςτες τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προκοπῆς.

Καὶ στὰ στερνά, τὴν ταπεινὴ μου γνώμη, τοῦ 'πα νὰ λογιᾷσει,
Πὼς τῶν ἀρχόντων τὴ μεγαλωσύνη, πάρε μὲ «κλέη» πολεμικά,

Κάλλιο μὲ τῆς εἰρήνης τοὺς χρυσοκαρπούς, νὰ τὴ ζυγιάζεις.
Κ' ἐκεῖνος,
Χρυσὸ μαχαίρι ἔσυρε, ἀπὸ θηκὰρι ὠριόπλουμο,
Καὶ δυὸ φορὲς στὰ μάτια μου, —καθὼς ἡ κεντήστρα τὴ βελῶνα—
τό 'μπεξε,
'Απὸ τὸν 'Αλὰχ γυρεύοντας σχώρεση, γιὰ τὸν κιότη,
—'Αμὶ καὶ τὸν προδότῃ τῆς πατρίδας καὶ τὸν ἀποστάτῃν —εἶπε,
Ποὺ δὲν τοῦ πρόπονταν, στὴ Βασιλεύουσα, τὸν θρίαμβό του,
ν' ἀπολάψει.

Στὴν Οὐάσιγκτων, τὸν Πρόεδρο Τρουμαν, παρακάλεσα,
Τὰ Χερουβεὶμ νὰ σπλαχνιστεῖ, τοῦ Ναγκασάκι,
Τ' ἄπλερα καὶ τ' ἀνένοιαγα καὶ τ' ἄφταιγα.
Κ' ἔγραφα καὶ τραγούδαγα:
«... Ὁ ποὺ σκοτώνει τὸ παιδί,
Σκοτώνει τὴν ἐλπίδα...».
Κ' ἔγραφα καὶ μύρομαν:
«... Χίλια κακά, μονομερίς, σπίτι δὲν ἐρημώνουν,
Κι' ὁ θάνατος μικροῦ παιδιοῦ, τὸ Κάστρο γονατίζει».

Κ' ἐκεῖνος,
Μὲ τὴ λύσσα τοῦ ἀγριμιοῦ, ποὺ μάτωσε τὸ δόντι του, στοῦ
ζαρχαδιοῦ τὸ γαῖμα,
Τὴ ντροπιασμένη διάτα του, οὐρλιαξε.
Καὶ πέταξαν τὰ νεκρὰ Χερουβεὶμ τοῦ Ναγκασάκι,
Κι' ἀντάμωσαν τὰ νεκρὰ Χερουβεὶμ τῆς Χιροσίμα,
Καὶ φύραναν οἱ ἐλπίδες γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ὅμως ἐγώ, δὲν εἶμαι ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ «κάποιου καιροῦ».
'Εγώ, τὸ ἴδιο τ' Ἀρχαῖο, εἶμαι χρέος, τ' ἀξεπλήρωτο στὴν εἰρήνη.
Κι' ὥς ἔγινε στὸ διαβά τῶν αἰώνων, ἔτσι καὶ στοὺς καιροὺς τοὺς
μελλούμενους,
Μέσ' ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν ποιητῶν, θ' ἀκούετ' ἡ φωνή μου,
Θρηῆνος, ὀργή, κατάρα κι' ἀνάθεμα, γιὰ τοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου,

Χρέος, στή γαλάζια θεά, τὴ μήτρα τοῦ καλοῦ, τὴ ζωοδότρα.

Ὡσπου,

Νὰ ξημερώσουνε καιροὶ εἰρηνοφόροι,

Ἀπὸ τὸ μόχτον ἀγιασμένοι τοῦ ἐργάτη, τοῦ ἐκατόγχειρα...

«...Ὅντες οἱ ἀνθρώποι, μιὰ θεὸ νὰ ἔχουνε πατρίδα, τὴ Γῆ,

Κ' ἓνα Θεό τους, τὸ παιδί, σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση».

Οἱ σίχαι μέσα σὲ εἰσαγωγικά,

ἀπὸ προηγούμενα ποιήματα τοῦ ποιητῆ.

ΠΡΟΣΕΤΧΗ

Ποτέ μου δὲν τὸ πίστεψα, τὸ σπλάχνο σου, Θεό,
 Κι' αὐτό, στὶς παιδικές μου προσευχές, σοῦ τό 'χα μηνυμένο.
 Ὅμως ἐσέ, ἀνάμεσα στὶς μάνες τῶν αἰώνων,
 Σὲ λόγιαζα τὴν πιδὺ δύστηνη, τὴν πιδὺ χαροκαμένη.
 Κ' ἐνῶ τὸ τέκνο σου, «π ἄ θ α ι ν ε»,
 Ἐσένα συλλογιόμουν.

Ὅμως ἀπόψε,
 Ποὺ οἱ λογισμοὶ μου βάλτωσαν στὰ πάθια τοῦ καιροῦ μου,
 Λογιαῶ σε, καλόμοιρη, γλυκειὰ τῆς Ναζαρετ δέσποινα.

Ὅτι, τοῦ σπλάχνου σου, δὲν τοῦ ἀπόλιπαν:
 Τὸ «Πραιτώριο», γι' ἀπόκριση κι' ἀπυλογία,
 Στοὺς Φαρισαίους.

Ὁ «Κρανίου τόπος», γιὰ τὸν στερνό, τὸν «καίριο» λόγο,
 Στοὺς ἀνθρώπους.

Μήτε κ' ἐσέ, σ' ἀπόλιπεν ἡ μπόρεση:

Νὰ γλυκάνεις, μὲ τὴν παρουσία σου, τῆς στερνῆς του ὥρας, τὴν
ἀβάσταχτη πίκρα.

Νὰ σφίξεις στὴν ἀγκάλη σου, τὸ ρημαγμένο κορμί του.

Ν' ἀπιδῶσεις στὰ λατρεμένα χεῖλη, τὸ στερνό σου φιλί.

Ἐγώ, ἀπόψε, τίς μάνες τοῦ καιροῦ μου, τίς βαρυόμοιρες, λογιαῶ,

Ποὺ τ' ἀκριβὰ τοὺς τέκνα, τύραννοι κ' ἐμπόροι τοῦ πολέμου,

Μέσα σ' ἀνήλιαγα κελιά καὶ μέσ' στὶς ἄγριες νύχτες, τὰ σκοτώνουν.

Δίχως «Πραιτώριο», γι' ἀπόκριση κι' ἀπυλογία,

Στοὺς Πόντιους Πιλάτους:

(Ἄλλια σ' ἐσᾶς, ἀδικητές.

Ἄλλια σ' ἐσᾶς τυράννοι).

Δίχως «Κρανίου τόπο», γιὰ τὸν στερνό, τὸν «καίριο» λόγο,
 Στοὺς ἀνθρώπους:

(Σκωθεῖτε γιὰ τὴ λευτεριά.

Παλαῖψτε γιὰ τὸ δίκιο).

Ἐχ...σχώρα με, γλυκειὰ δέσποινα τῆς Ναζαρέτ,

Ποὺ δὲν «κοινωνῶ» πιά, τὸν βαρὺ σου πόνο.

Εἶναι πολλὰ τὰ σταυρωμένα «τέκνα», στὸν καιρό μου,

Κι' ἀμέτρητες οἱ μάνες ποὺ πονοῦν.

Μὴ διαστεῖτε, — παρακαλῶ σας, μή,—

Νὰ θυγάτε το «τελεσίδικο» συμπέρασμα πὼς «στάθηκεν ἀνέραστος»

Ὁ ποιητὴς πού:

Παῖδι, μὲ πάθος ἀγάπησε,

Τὶς μελαχροινὲς ξωμάχες τοῦ χωριοῦ του,

Μὲ τὶς ροζιασμένες ἀπαλάμες καὶ τ' ὄλο στόχαση βλέμμα.

Καὶ τὶς πανώριες Σπανιόλες τῆς Μαδρίτης,

Μὲ τὰ χυτὰ μαλλιά καὶ τὸ κόκκινο φουλάρι στὸ λαιμό,

Πρὸ πύργωναν μὲ τὰ νεκρὰ κορμιά τους,

Τὰ ὁδοφράγματα τῆς τιμῆς.

Ἐπὶ τοῦ, μετὰ, μὲ πάθος ἐρωτεύτηκε,

Τὶς κορυφαῖες τοῦ χοροῦ, στὴν τραγωδία τῆς Πίνδου,

Ποὺ ζαλωμένες τὴν ἔγνοια τους γιὰ τὴ λευτεριά,

Τὴν ἀνέβαζαν ἴσαμε τὰ μετερίζια τῆς ἀπόφασης.

Καὶ τὶς ἀγέρινες Ἑβραιοποῦλες, μὲ τὴν κονκάρδα στὴ θέση τῆς
καρδιάς,

Ποὺ σταυρωμένες πάνω στὸ συρματόπλεγμα τοῦ ΝΤΟΤΝΤΟΤΛΑΡ,

Ἐφαίνανε τὸ στιμόνι τῆς μοίρας τους,

Στὸν ἀργαλειὸ τῆς καρτερικότητος.

Ἄντρας, παραῦστερα, μὲ πάθος ἀγάπησε,

Τὴν ἄγουρα κοριτσόπουλα τῆς ΕΠΙΟΝ, μὲ τοὺς γούρμους στοχασμούς,

Ποὺ μπρὸς στὸ θάνατο, τάνιζαν τὰ χρυσοπτέρουγα τῆς ψυχῆς τους.

Γιὰ τὰ Ἰμαλαΐα τῆς θυσίας.

Καὶ τὶς μαραμμένες βιγόνιες, — τὶς «ἐγκλειστες» τοῦ Ἄουσθιτς,

— Ἀνώνυμες πολίτιδες τῆς πατρίδας Γῆς—

Μὲ τὰ σβυσμένα μάτια καὶ τὶς ἄδειες καρδιές,

Π' ὥρα τὴν ὥρα καρτεροῦσαν νὰ θρέψουν, μὲ τὸ εἶναι τους,

Τὴν πρὸ κολασμένη πυρὰ τῶν αἰώνων,

Μεσήλικας, ὕστερα, μὲ πάθος ἐρωτεύτηκε:

Τὶς χλωμὲς Βιετναμέζες, π' ἀπὸ τὰ γκρέμα τοῦ Μεγκόγκ,

Διάνευαν χαιρετίσματα στὸ Ζάλογγο.

Τὶς παιδοῦλες τῆς Μπιάφρα, πὺν ξεψυχοῦσαν μ' ὀρθάνοιχτα μάτια,

Καρτερῶντας τὸ «μάννα» τῆς συμπόνιας μας.

Τὶς ὀρθόστητες παρθένες τοῦ Ζαῖρ, πὺν τὰ φτωχὰ παιδικὰ τους
ὄνειρα,

Στοίχειωναν στοὺς «ΟΙΚΟΥΣ ΑΝΟΧΗΣ», γιὰ τοὺς λευκοὺς
ἀφεντάδες.

Τὶς
.

*Ὁχι, μὴ βιαστεῖτε, καλοὶ μου, —παρακαλῶ σας, μή,—

Νὰ βγάλετε λαθεμένα συμπεράσματα,

Γιὰ τὸν ξεδιάντροπο γεροποιητή,

Π' ἀκόμα ἐρωτεύεται,

Μὲ πάθος.

Ἡ μαυρομαντηλοῦσα, ἡ μοιρολογίστρα εἰμ' ἐγώ, ἡ μάνα,
 Ὅπου, στὸ διάβα τῶν καιρῶν καὶ τῶν αἰώνων, σ' ὄρες δίσεχτες,
 Τὴν κόμη μου μαδῶντας, τρίχα - τρίχα,
 Καὶ δέρνοντας τὰ στήθια μου, ὥσπου νὰ βγάλουν αἷμα,
 Τοὺς σκοτωμένους στρατιῶτες θρηνῶ, —τὰ τέκνα μου,—
 Ποὺ τ' ἄλικο αἷμα τοὺς ποτίζει καὶ καρπίζει τρανὰ συνέρα,
 Ὅπου, τάχατες, πατρίδα τὰ 'νοματίζουν.

Στὴν Τροία,

Τὸν Ἑκτορα μοιρολόγησα, τὸν πρωταντρειωμένο,
 Ποὺ καὶ στὸ νεκρικό κλινάρι του, θὰ τότε ζήλευεν ὁ Φοῖβος,
 Κι' ὁ Ἄρης, ὁ σιδερόφραχτος, θὰ ξαρματωνότανε τὴν πανοπλία του,
 Κ' ἔτσι, γυμνός, στὸ δάκρυ θὰ μούσκεινε τὸ κατευόδιο του, στὸν
 ἀνίκητο.

Στὴν Ἀθήνα, τὸν Κυναίγειρο μοιρολόγησα, τὸν πρωταπόκοτο,
 Π' ἂν τοῦ κρανοφόρου Πέρση ναύτη, τὸ κοφτερὸ πελέκι, δὲν ἀνίκησε,
 Σίγουρα, διπλοπάλεψε τοῦ φόβου τ' ἀμέτρητα πλοκάμια,
 Πριχοῦ τοῦ ἀδράξουν τὴν καρδιά καὶ τήνε κάνουν μπαίγνιο τους.
 Στὰ Σοῦσα, τὸν Ἀρταφέρην μοιρολόγησα,
 Π' ἀπὸ γενιὰν ἀρχοντικὴ δὲν κράταγε, μόν' ἦταν,
 Τῆς χήρας τοῦ Μαρδόνιου, τοῦ σαμαρᾶ τὸ στερνοπαίδι.
 Κι' ὅσο τότε θωροῦσα κεῖ μπροστὰ νὰ κείμεται, —παιδὶ ἀγένιο,
 Μέσ' στὸ λευκὸ του σάβανο, —σάμπως βυζασταροῦδι,
 φασκιωμένο,—

Τόσο καὶ φτέρωνεν ἐντός μου ἡ πεθυμιά, νὰ ξεγυμνώσω τὸ βυζί μου,
 Κι' ἀνάμεσα στὰ κερωμένα χεῖλια, τὴ ρόγα του νὰ φυτέψω,
 Νὰ μοῦ ρουφήξει τὴν ψυχή, ν' ἀναστηθεῖ, νὰ κλάψει.

Στὴ Σπάρτη, τὸν στερνογιό μου μοιρολόγησα,

—Τὸν πιὸ μικρόν, ἀπὸ τοῦ Λεωνίδα τοὺς τρακόσους,—

Κρυφὰ κι' ἀπ' τὶς γειτόνισες κι' ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, μὴ λάχει
 Καὶ τῆς ἀνάξιας μάνας μοῦ φορτώσουνε τὴν κατηγόρια.

Ὅμως, καθὼς τὶς νύχτες σπάραζα καὶ μοίρομαν,

Πίσ' ἀπὸ τῶν ἐφέστιων θεῶν τ' ἀγάλματα κρυμμένα,

Τὸ κρῖμα μου δὲ ντράπηκα νὰ τοὺς ξομολογηθῶ,
Πὼς τὸ «ἦ τᾶν ἢ ἐπὶ τᾶς», ποὺ πρὶν δυὸ μῆνες τοῦ εὐκήθηκα,
Δὲν ἦταν τῆς καρδιάς καρπός, μόν' τῶν χειλιῶνε ψέμα.

Στὴ Χαιρώνεια, τὰ περήφανα στάχια, τοὺς Ἱερολοχίτες,
μοιρολόγησα,

Ποὺ τὸ κοφτερὸ δρεπάνι τοῦ Μακεδόνα, ἴσαμε τὸ στερνό τους,
δίχως ἔλεος, τὰ θέρισε.

Στὴν Καρχηδῶνα, τοὺς μαδημένους ἀητούς, τῆς παλιάς νικηφόρας
φάλαγγας τοῦ Ἀννίβα, μοιρολόγησα,

Π' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ἀγέρωχης Ρώμης, πρόγκησε, κάποτε, τὸν ὕπνο.
Στὴ Μακεδονία, τοὺς «μύριους τυφλοὺς», τῆς τραγικῆς φάλαγγας
τοῦ Σαμουήλ, μοιρολόγησα,

Στὸ Βατερλώ...

Στὸ Στάλινγκρατ...

Στὴν Ἰβοζίμα...

Καὶ μέσ' στὸ διάβα τῶν καιρῶν καὶ τῶν αἰώνων.

Ἡ μαυρομαντηλοῦσα, ἐγώ, ἢ μοιρολογίστρα, ἢ μάνα,

Τὴν κόμη μου, μαδώντας τρίχα - τρίχα,

Καὶ δέρονοντας τὰ στήθη μου, ὥσπου νὰ βγάλουν αἷμα,

Μερонуχτίς, τὰ τέκνα μου θρηνῶ, τοὺς σκοτωμένους στρατιῶτες.

Ὅμως ἐδῶ στὴ Χιροσίμα, ἐστέρεψε τὸ δάκρυ μου

Κι' ὁ ματωμένος θρηῖνος μου, κάρπισε τὴν κατάρα.

Κατάρα στοὺς ἀρχόντους, ὅπου στήριξαν,

Στὰ λιανισμένα κόκκαλα τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν, τὴ δύναμή τους.

Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου, ποὺ τὰ καζάντια τους,

Ἀπὸ τῶν σκοτωμένων τέκνων μου τ' ἄλλικο γαῖμα, φτουροῦνε.

Κατάρα καὶ σὺς μάνες, διπλανάθεμα.

Ὅπου, στοὺς χαλασμοὺς τῶν τέκνων τους, καιροὺς ἀμέτρητους κ'
αἰῶνες.

Τὸ μοιρολόϊ πρέπο τους ἐδιάλεξαν.

Ἀντὶ τὸ βρουχητὸ καὶ τὴν ἀποκοτιὰ τῆς λιόντισας,

Π' ὧς τὴ στερνὴ τὴν ὥρα, μάχεται τὸν ἄρπαγα,

Καὶ γιὰ τοῦ σκύμνου τὴ ζωή, χαρίζει τὴ δική της.

Ἔχ... ἔχ, κι' ἀπόψε πάλι,
 Τὴν ἔχασα τὴν ἔρμη τὴν καρδιά μου,
 Ποὺ ζαλωμένη ἔγνοιες γιὰ τὸν ἀδερφὸ τῆς γῆς,
 Φτερούγισε σὲ ξένους τόπους, οὐθε φυοῦνται
 Ἡ πείνα μὲ τὸ θάνατο, τὸ δάκρυ μὲ τὸ γαῖμα.

Καὶ νά την τώρα, στῆς Μπαγκδγκ τὶς τρῶγλες,
 Νὰ γιοματᾷ τὸν τρόμο, —τὶς ἀξημέρωτες νύχτες,—
 Στὴν τάβλα τῆς μοίρας τῶν ἀπόκληρων.

Καὶ πάλι νά την, στῆς Λευκωσίας τὴν ἔρημη πόλη,
 Νὰ σιργιανᾷ μέσα στὰ χαλάσματα,
 Κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν «ἐλπίδα»,
 —Δεξὰ τὸ Σουκρῆ, τὸ Τουρκάκι, ξερβὰ τὸ Γιωργή, τὸ
 Ἑλληνόπουλο,—

Κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι,
 Δυὸ πολίτες τῆς πατρίδας — Γῆς.

Κ' ὕστερα πάλι νά την, στὸ Σαντιάγο,
 Ἕνα πρωῒνὸ τῆς ἀνοιξῆς, —μιὰ γελαστὴν αὐγούλα,—
 Στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν μελλοθανάτων,
 Ποὺ 'φταιξαν γιὰτὶ ζήτησαν,
 Ψωμὶ καὶ νερό.

Καὶ στὴν Τουρκία ὕστερα, νά τη, στὸ Καραμὰν Μαράς,
 Νὰ σιγοντάρει τὸ μοιρολόι τῆς Ἑμινὲ χανούμ, τῆς γαζώτρας,
 Γιὰ τὸν ντεληκανὴ τὸ γιό της, τὸν Ἀχμέτ, τὸν στιβαδόρο,
 Ποὺ τῆς τὸν ἔφεραν τ' ἀρκαντάσια του, νεκρό, ἀπὸ τῆ διαδήλωση,
 Μέσα σὲ ματωμένη κουβέρτα.

Κ' ὕστερα

Ὑστερα

Οὐθε τὸ δάκρυ κι' ὁ καημός, ἡ πείνα καὶ τὸ γαῖμα.

Τὸ ψωμί, νὰ λιγοστεύει, μέρα τὴ μέρα, στὸ τραπέζι.

Τὸ δάκρυ, νὰ περισσεύει, ὥρα τὴν ὥρα, στὰ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ.

Τρίτη βδομάδα τῆς ἀπεργίας.

Θὰ νικήσουμε.

.....

Τὸ χαμόγελο, νὰ φυραίνει, λεφτὸ τὸ λεφτό, στὰ χεῖλια τῆς μάνας.

‘Ο πυρετός, ν’ ἀβγατίζει, στιγμή τὴ στιγμή, σὺν ἀπαλάμης τοῦ
παπποῦ.

Τέταρτη βδομάδα τῆς ἀπεργίας.

Θὰ νικήσουμε.

.....

‘Ο Βοριάς, νὰ ρημάζει τὶς κούρνιες μας, ἔξω ἀπὸ τὴ φάμπρικα.

Τὸ νεροπόντι, νὰ μουλιάζει τὸ προζύμι τοῦ κουράγιου μας, τὰ
μεσάνυχτα.

Πέμπτη βδομάδα τῆς ἀπεργίας.

Θὰ νικήσουμε.

.....

Τ’ ἀνάθεμα, νὰ φτουράει σὺν προσευχῆς τῆς γιαιγιάς, γιὰ τὸν
«τρικατάρατο».

Κ’ ἐκεῖνος, νὰ μᾶς τρατάρει, γουλιὰ - γουλιὰ, τὸ φαρμάκι τῆς
φοβέρας του, γι’ ἀπόλυση.

Ἑκτη βδομάδα τῆς ἀπεργίας.

Θὰ νικήσουμε.

.....

Τὸ ψωμί, «ἀντίδωρο», στὸ τραπέζι.

Τὸ δάκρυ, ποτάμι, στὰ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ.

...Κάποια βδομάδα τῆς ἀπεργίας.

Θὰ νικήσουμε, καρδούλα μου... Θὰ νικήσουμε.

ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣ

σὴν Δήμητρα

Μὲ τὴν καρδιά μου, τῆς λευτεριᾶς φλάμπουρο,
Νὰ τὸ δέρνουν, ἐνάντιοι ἄνεμοι,
Καὶ τὴν πέννα μου, —ρομφαία,— πάντα ξάγρουπη,
Στὸ μετερίζι τῆς εἰρήνης,
Σὲ ροῦγκες ματωμένες, βάλτωσα,
Καὶ στοῦ χρέους τὶς ντάπιες, συχνά, θορήνησα,
Γιὰ τὶς χαμένες ἐκστρατεῖες.
Κ' ἐκεῖνη,
Στοιχημένη στὸ πλάϊ μου, —πιστὸς συμμαχητής,—
Νὰ μὲ κερνά,
Μέσ' ἀπὸ τ' ἀτσαλένιο τάσι τῆς καρδιᾶς της, —σ' ὄρες δίσεχτες,—
Τ' ἄψυ κρασί τοῦ κουράγιου.

Καλοὶ μου,
Ποὺ στὶς γαλάζιες ὄρες τῆς εἰρήνης, τῶν μελλούμενων καιρῶν θὰ
ζητε,
Παρακαλῶ σας, ταπεινά,
Νὰ τὴ θυμᾶστε.

Μέσ' ἀπὸ τῶν αἰώνων τὴν ἡχὴ καὶ τῶν μαχῶν τὴ χλαλοή,
Τῶν χαλασµῶν τοὺς ἠρήνους τοὺς ἀτέλειωτους καὶ τῶν θριάμβων
τὸ γιορτάσι,

Τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν ἀφουγκραστεῖτε τὸ πικρὸ τ' ἀνάθεμα,
Γιὰ τοὺς ἀφέντες, τοὺς τύραννους καὶ τοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου,
Ποὺ τ' ἄδικα καὶ τ' ἄπρεπα σεφέρια κίνησαν,
Ἐνάντια σὲ λαοὺς εἰρηνικοὺς καὶ χῶρες ἡμερες,
Γιὰ τῆς πατρίδας τὰ συφέρα, τάχατες, ἀμὶ στ' ἀλήθεια,
Γιὰ τὶς δικές τους προκοπὲς καὶ τὰ καζάντια τους, τ' ἄνομα.

—«Στὶς Μυκῆνες ζοῦσα καὶ μ' ἔλεγαν Νικία τοῦ Ἀγήνορα,
Τῆς πέτρας σμιλευτῆς καὶ τοῦ Πεντελικοῦ τοῦ μάρμαρου,
Ποὺ τῶν ἀρχόντων στέριωναν τ' ἀστραφτερὰ παλάτια.
Κι' ὅτι πιότερο στὴ ζωὴ μου ρέγομαν, ἦταν,
Μὲ τοῦ στοχασμοῦ τὴ σμίλη, τ' ἀνθρώπινα, ἴσαμε τὰ κατάβαθρά τους,
πελεκῶντας,

Τὴν εἰρήνη, κάθε φορά, ν' ἀνταμώνω, τὴ γελαζούμενη Θεά,
Κ' ἔτσ' ἡμερος, τῆς ζήσης τὶς φτωχοχαρές, σάμπως τὸ γλυκόμελο,
νὰ γεύομαι.

Τώρα, στὰ ριζὰ τοῦ τείχους τῆς Τροίας, πάνω στὴ νοτισμένη γῆς
κοίτουμαι,

Κι' ἀπὸ τὰ ματωμένα χεῖλια μου, πριχοῦ γιὰ πάντα ν' ἀλαλιάσουν,
Τὸ πικρανάθεμά μου, καθὼς τοῦ Δία κεραυνό, σβουρίζω,
Καταπάνω στὸν πρῶτο μας, τὸν βασιλιὰ τῶν Μυκηνῶν Ἀγαμέμνονα
καὶ στοὺς ἄλλους,

Π' ἀπὸ τρισάθλιο ψέμα κινῶντας, τὴν ἡμερὴ χώρα τοῦ Πριάμου
κούρσεψαν

Καὶ τ' ἀκριβὰ τῆς πλούτια, ποὺ καιροὺς καὶ καιροὺς ὀρέγονταν,
Μὲ τὸ γαῖμα φτωχῶν κονταρομάχων τῆς Ἑλλάδας, ξετίμωσαν».

—«Στὴ Ρώμη ζοῦσα, τὴν κοσμοκράτειρα, στὰ χρόνια τοῦ Ἀντώνιου,
Τοῦ ἀρχιτέκτονα τοῦ Ρήσου ὁ στερνογιός, ὁ Μάρκελος,
Ποῦ τοῦ κυροῦ μου τὶς ἀγάπες ἀκλουθῶντας, ἔχτιζα κ' ἐγώ,
Τὶ ὅμοια μὲ κείνον πίστευα πῶς, πάρε νὰ γκρεμίζεις μὲ τὸν πόλεμο,
Κάλλιο μὲ τὴν εἰρήνη, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, θάματα νὰ στεριώνεις.
Τώρα, λαβωμένος, ἀπὸ δόρυ, στὸ στέρνο, πάνω στὴν καφτὴν ἄμμο
τῆς ἔρημος κοίτουμαι,

Στὴν ἀφιλόξενη χώρα τῶν Φαραῶ καὶ τῆς πανέμορφης Κλεοπάτρας
Καὶ ζητιανεύω δυὸ γουλιὲς νερὸ καὶ λίγη δροσό,
Ἐκείνους ποὺ πιὸ πολὺ κ' ἀπὸ μένα τ' ἀναγκεύονται.
Καὶ καθὼς τὸ θάνατο γροικῶ, καρδιὰ καὶ νοῦ, νὰ μοῦ μαργώνει,
Μὲ τὸ στερνὸ γαῖμα τῶν πυρωμένων σπλάχνων μου, ἄγρια ξερνῶ
κατάρρα,

Ἐνάντια στὴ Σύγκλητο τῆς Ρώμης, τῶν λαῶν τὴ φάγουσα, τὴν
ἀχόρταγη,
Καὶ στὸν πρωτοκουρσάρο της, τὸν Ἀντώνιο, π' ὁλοῦθε μολογιέται,
Πῶς τοῦ Καίσαρα τὴν καλομοῖρα ζήλεψε καὶ τὸ βαρὺ τοῦ πάθους γιὰ
Κεῖνη,
Μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὰ φλογάτα ὄνειρα, νέων λεγεωνάριων, ξετίμιωσε».

—«Στὴ Δρέσδη ζοῦσα,
Τούτους τοὺς καιροὺς, π' ὁ Φασισμὸς τὰ σύμπαντα παιδεύει.
Χὰνς Ντίντριχ τ' ὄνομά μου, —δάσκαλος,— κ' ἡ μόνη τῆς καρδιᾶς
μου ἔγνοια,
Μέσ' στ' ἀγριοβόρι τῆς ψευτιᾶς, ποῦ τῶν παιδιῶν μου τὶς καρδιὲς
πιλάτευε,
Τῶν στοχασμῶν τους νὰ συντρέξω τὸ πλεούμενο, στ' ἀπάνεμο λιμάνι
τῆς ἀλήθειας νὰ ποδίσει.

Τώρα, πάνω στὸ παγωμένο χιόνι τῆς Ρούσικης στέππας, κοίτουμαι,
Ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες καμαράντ, ποὺ πρὶν ἀπὸ μένα ξεψύχησαν
Καὶ τὴ στερνὴ τῶν σπλάχνων μου δύναμη ξεδιάζοντας,
Ἄγρια οὐρλιάζω τὴν κατάρρα μου καὶ τ' ἀνάθεμα,

Ἐνάντια στὸν τύραννο καὶ τοῦ πολέμου τοὺς ἐμπόρους,
Ποὺ μὲ τ' ἄλικο γαῖμα τῶν παιδιῶν μου τῆς Δρέσδης,
— Ἀμὶ καὶ τῶν Χερουβεὶμ ὀλάκερης τῆς γῆς, —
Τὶς ντροπιασμένες νίκες καὶ τίς ἦττες τους, ξετίμιωσαν.»

— «Στὸ Ντάλλας ζοῦσα, τοῦ Τέξας, σὲ καιροὺς εἰρηνικοῦς,
Τότες ὅπου πιστέψαμε πῶς, μέρεψεν ἡ ζήση.
Τ' ὄνομά μου, Λουϊτζη Σέρινταν, τὸ παρατσούκλι μου, «IBOZIMAS»,
— Ὅτι, σὲ κείνη τὴν ἀπόβαση στὸ διαβολόνησο, τόνε ξεγέλασα τὸ
Χάρο κ' ἔζησα.

Στὰ παραπίσ' ὀρκίστηκα, ὄρκο βαρὺ, πῶς σ' ὄσα,
Ἢ καλομοῖρα μοῦ 'γραψε μερόχρονα νὰ ζήσω,
Γιὰ τῶν λαῶν τὸ φίλιωμα καὶ τὴν εἰρήνην, ἀτσιγγούνευτα,
Νοῦ καὶ καρδιὰ καὶ δύναμή μου, νὰ ξοδιάζω.

Τώρα, σὲ ματωμένον ὄχτο τοῦ ποταμοῦ Μεγκόγκ, μέσα στὴ λάσπη
κοίτουμαι,

Τῆς ζωῆς στερνὸς θιγλάτορας καὶ τοῦ Ἄρη στερνὴ σοδεῖά,
Καὶ συνάζοντας στὰ πανιασμένα χεῖλια, τὴν ὀργὴ τῆς καρδιᾶς μου,
— Ἀμὶ καὶ τὴν ὀργὴ τῶν νεκρῶν Γιάνκιδων τῆς IBOZIMA, —
Στὸ πρόσωπο τῶν ἐμπόρων τοῦ πολέμου τῆς χώρας μου, τὴ φτύνω,
Ποὺ τὰ καζάντια τους, ἀπὸ τίς φάμπρικες τοῦ θανάτου,
Μὲ τὸ δικό μου γαῖμα καὶ τῶν νεκρῶν συντρόφων μου, φτουροῦνε.»

— «Στὰ Σοῦσα γεννήθηκα, στὶς Πλαταιὲς ἄφησα τὴ στερνὴ πνοή
μου.»

— «Στὴν Πέλλα γεννήθηκα, στὰ Γανγάμηλ' ἀντίκρισα στερνὴ φορὰ
τὸν ἥλιο.»

— «Στὴν Καρχηδῶνα γεννήθηκα, στὶς παγωμένες Ἄλπεις πέθανα.»

— «Στὴ Ρώμη γεννήθηκα, στὸ Ἄκτιο ξεψύχησα.»

— «Στὴ Λόντρα γεννήθηκα, στῆς Δουγκέρκης πνίγηκα τὸ πόρτο.»

— «Στὸ Τόκιο γεννήθηκα, στὸ Γκουανταλκανὰλ τέλεψεν ἡ ζωὴ μου.»

— «Στὴ Νάπολη γεννήθηκα, στὴν Καζαμπλάνα.....»

— « »

Κι' εἴτιι, .. ἐσεῖς οἱ ζωντανοί, ὅποιον καιρῶν καὶ τόπων,
Μέσ ἀπὸ τῶν μαχῶν τὴ χλαλοὴ καὶ τῶν θριάμβων τὸ γιορτάσι,
Τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν ἀφουγκραστεῖτε τὸ πικρὸ τ' ἀνάθεμα,
Κ' ὑψῶστε τὴ φωνή σας, ἴσαμε τὸν ἦχο τῶν σαλπίγγων τῆς
Ἱερικοῦς,
Νὰ γκρεμιστοῦν τὰ κάστρα, οὔθε μονιάζουν τὰ θεριά,
(Ἀφέντες, τύραννοι κ' ἐμπόροι τοῦ πολέμου,)
Ποὺ τ' ἄδικα καὶ τ' ἄπρεπα κινοῦν σεφέρια,
Ἐνάντια σὲ λαοὺς εἰρηνικοὺς καὶ χῶρες ἡμερες,
Γιὰ τῆς πατρίδας τὰ συμφέρα τάχατες, ἀμὶ στ' ἀλήθεια,
Γιὰ τὶς δικές τους προκοπές καὶ τὰ καζάντια τους, τ' ἄνομα.
Κ' εἴτιι... ἐσεῖς οἱ ζωντανοί... ..

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ

Οί στίχοι μου:

Ἐν' ἀχνιστό, σταρίσιο ψωμί, γιὰ τὰ πεινασμένα Χερουβείμ τῆς
Μπιάφρα.

Ἐνα γλυκονανούρισμα, γιὰ τὰ ὀρφανὰ τοῦ Βιετνάμ.

Ἐνα πικρὸ μοιρολόϊ, γιὰ τὰ δολοφονημέν' ἀγγελούδια τῆς
Χιροσίμα.

Ἐνα φιλί, γιὰ τὸν νεκρὸ στρατιώτη τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνα καντάρι ἐλπίδα, γιὰ τοὺς δεσμῶτες τῶν στρατόπεδων.

Ἐνα μπουκέττο ἀγριολούλουδα, γιὰ τοὺς τάφους τῶν ἐκτελεσμένων.

Ἐνα πικρανάθεμα, γιὰ τοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Ἐνας, ἀτέλειωτος, ὄρθρος, γιὰ τὴν εἰρήνη.

Η ΤΕΛΕΤΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κύριε,
'Απ' ὅταν μετάλαβα τὸ σῶμα,
Τοῦ «ἐσταυρωμένου» λαοῦ μου,
Σὲ κείνο τὸ λειψὸ κομμάτι μπομπότα, τῆς κατοχῆς,
Εὐτὺς ἄλλαξα πίστη καὶ προσκύνησα,
Τὸν ἄνθρωπο.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Σὲ κάθε ξόδι τωρινό, θερμοπαρακαλῶ σας,
Μιὰ χούφτα χῶμα παραπάνω, στοὺς ἀνοιγμένους λάγκους, νὰ
σκορπίζετε,
Γιὰ τοὺς δέκα σκοτωμένους φαντάρους, ποὺ τοὺς ἀφήκαμε ἄταφους,
Σὲ κείνο τὸ πέτρινο πανωκόρφι τῆς Πίνδου, πίσ' ἀπὸ τὸ κολασμένο
φαράγγι,
Καθὼς δὲ βρήκαμε χῶμα, ν' ἀποσκεπάσουμε,
Τὰ ρημαγμένα κορμιά τους.

ΟΡΟΣΗΜΟ

Κάποτες ἔρχονται καιροί,
Καιροὶ ζυμωμένοι μὲ πούσι κι' ὄμπνο.
Νύχτες, πὺ δὲν ἀνγίζουνε,
Αὐγές, πὺ δὲ γελοῦνε.
Τότες, ἀδερφέ μου,
Κάθεσαι καὶ συναγροικίεσαι μὲ τὸν ἑαυτό σου
Καὶ τότε γνωρίζεις.
Καὶ...
Γιὰ τραβάς μὲ τὸν κιοτή,
Γιὰ μὲ τοὺς ἀντρειωμένους.

ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ

Τότες, ἀδερφέ μου,
Ἡ ἀλήθεια, εἶχε τ' ὄνομα τῆς ὀργῆς σου.
Τώρα,
Ἐπαψες νὰ ὀργίζεσαι.

ΔΙΑΓΝΩΣΗ

Τὰ κρεμεζιά γαρούφαλα τῶν Ἰδεῶν,
Π' ἀτός σου ἔσπειρες στὸν ἀγρὸ τῆς καρδιᾶς σου,
Τὰ πότισες ἀπὸ τὴν ἀμπολὴ τῆς «βολῆς»
Καὶ μαράθηκαν.

ΡΩΤΗΜΑ

”Οχι, πέ μου, ἀδερφέ μου, πέ μου, νὰ χαρεῖς,
”Αν δὲ λαμπαδιάσουμ’ ἐμεῖς, στὴν ἀνηφόρα τοῦ Γολγοθᾶ,
Πῶς θὰ φωτιστεῖ ἡ λεωφόρο τῆς Ἀνάστασης,
Νὰ πορευτοῦνε τὰ παιδιὰ μας;

ΕΛΠΙΔΑ

Μονάχ' ἀπὸ τὴν σπορὰ τῆς ὀργῆς τῶν ἔφηβων,
Στὸν ἀνθόκηπο τοῦ δικοῦ μας χαμόγελου,
Θὰ βλαστήσουν οἱ ἐλπίδες,
Γι' ἀκριβὰ μελλούμενα.

ΜΑΝΑ

Τώρα πού ξανάρχισαν νὰ φυσοῦν ἐνάντιοι ἄνεμοι,
Πύργωσε, μὲ τ' ἀτσάλι τῆς στοργῆς, τὸ μετερίζι τῆς ἔγνοιας σου,
Γιὰ τὴν γλυκύτατην ἄνοιξη,
Ποὺ κάρπισε στὸ γιορτάσι τῶν σπλάχνων σου.
Μονάχα μπροστὰ στὴν ἄπαρτη ντάπια τῆς στοργῆς σου,
Ὁ σιδερόφραχτος Ἕλληνας, νικημένος,
Θὰ ξαρματωθεῖ τὴν πανοπλία του.

«ΣΤΜΦΩΝΙΑ»

Σὲ κείνο, τὸ διακριτικό, χαμόγελο,
Τοῦ νικητῆ, στὸν «ἡττημένο»,
Ξέχρινα τὴν παρτιτούρα τῆς «ΣΤΜΦΩΝΙΑΣ»,
Γιὰ τὴν εἰρήνη τῶν μελλούμενων καιρῶν.

ΑΡΙΘΜΟΙ

Οί ἀριθμοὶ χρειάζονται:

Σ' ἐσέν' ἀδερφέ μου τῆς «ἀπουσίας»,

Νὰ μετρᾷς τὶς πρωτοχρονιᾶς καὶ

Τὰ ἡλιοβασιλέματα.

Στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου,

Νὰ μετροῦν τὰ καζάντια τους,

Ἐκ τ' ἀλισβερίσι τοῦ αἱμάτου.

Σ' ἐμένα,

Νὰ μετρῶ...

Τοὺς σταυρούς...

Στὰ μέτωπα.

ΜΗ ΞΑΣΤΟΧΗΣΕΙΣ

Όταν κινήσεις για τὸ μεγάλο σεφέρι,
Ἐνάντια στὸ σκοτάδι τῆς κόλασης,
Μὴ ξαστοχήσεις νὰ ζωστεῖς τὴν ἀρµατωσιά,
Τοῦ ἡλίου.

ΑΛΛΑΞΕ ΝΤΑΠΙΑ

Κι' ἂν τὶς ἐλπίδες σου διαγούμισαν,
Κι' ἂν ἔκαψαν τὶς τρυφερὲς φτεροῦγες τῶν ὀνείρων σου,
Κι' ἂν τὴν καρδιά σου βάλαν στὸ σημάδι,
Τοῦ θρήνου μὴ δεχτεῖς τὸ καταφύγιο,
Καὶ τῶν «δακρύων» τῆς ἀπελπισιᾶς τ' ἀφιόνι.
ἝΑλλαξε ντάπια,
—Δὲ γονατίζουν τῆς ζωῆς τὰ κάστρα, ὅλλ' ἀντάμα.—
ἝΑλλαξε ντάπια.
Κάπου, κοντά, σὲ μαρτεροῦν,
Οἱ ἀπροσκύνητοι κονκισταδόροι.

ΠΑΝΟΠΛΙΑ

Τὸν ψίδυρο,
Τὸν χρειάστηκα, μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ μου.
— Ὅταν εἶπα τὸ πρῶτο μου σ' ἀγαπῶ.
Εὐτὸς μετὰ,
Στοιχήθηκα στὶς φάλαγγες τῆς εἰρήνης
Κι' ἀπὸ τότες, χρειάζομαι
Τὴν κραυγὴ.

ΙΕΡΟΜΕΝΟΙ

I

‘Ο ἄνθρωπος σᾶς πιστώνει
Μὲ τὸ χρυσάφι τῶν ἐλπίδων του.
Κ’ ἐσεῖς τὸ σπαταλᾶτε
Στὰ χρηματιστήρια τῆς συναλλαγῆς
Καὶ μένετε χρεῶστες του, ἀφερέγγυοι,
Στοὺς αἰῶνες.

II

Τελικά, περιορίσατε τὴν ἀποστολή σας,
Στὶς ὀρκομοσίες τῶν ἀρχόντων, —καὶ τῶν τύραννων
Καὶ στὰ βλογητὰ τῶν ὅπλων, σ’ ὧρες πολέμου.
Κι’ ὅμως, στὴ μεγάλη παράσταση, —τὴ ζωή.
Σᾶς ἀνατέθηκε «πρῶτος» ρόλος.

ΔΙΑΘΗΚΗ

Μὲ τὴν πανάρχαιη κραυγὴ «εἰρήνη»,
Τῆς ζήσης καὶ τῆς ΤΕΧΝΗΣ πῆρα τὸ στρατί,
Ἕνα παιδὶ κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι.
(Νὰ φᾶν' ἑμένα τὰ θεριὰ καὶ ν' ἀπομείνει κεῖνο.)

ΤΑΡΤΟΥΦΟΙ

Κι' ἀπ' τοὺς Ταρτούφους καὶ τοὺς Ἐφιάλτες
Κι' ἀπὸ τοὺς Γιουῶδες καὶ τοὺς Σάῦλων
Κι' ἀπ' τοὺς Πιλάτους καὶ τοὺς Φαρισαίους,
Τὸν Ἡρώδη, πióτερο, νὰ σκιαῶσαι καὶ νὰ δικάζεις,
Πού, γιὰ τὴν ἐξουσία καὶ τὰ συμφέρα, δίχως ἔλεος,
Στὴ Βηθλεέμ, στὴ Χιροσίμα, στὸ Βιετνάμ κι' ἄλλου,
Τὰ νήπια δολοφονᾷ —τὶς ἐλπίδες σου.

ΤΨΙΣΤΧΝΟΙ ΗΧΟΙ

Πίσ' ἀπὸ τοὺς νικητήριους παιᾶνες τῶν αἰώνων,
Τοὺς ὑπέρηχους τῶν σαλπίγγων τῆς Ἰεριχοῦς,
Τοὺς γοεροὺς θρήνους γιὰ τὴ μετοικεσία τῆς Βαβυλώνας,
Τὸ συντελειακὸν ἀστραπόβροντο τῆς Χιροσίμα,
Οἱ κεραῖες τῆς καρδιᾶς μου,
Τοὺς ἴδιους πάντ' ἀκουρμάζονται ὑψίσυχνους ἦχους,
Τὸ κλάμα τῶν μελλοθάντων Χερουβεὶμ τοῦ ἀνθρώπου.

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΣΚΟΤΟΣ...!

Καὶ εἶπεν (ἐκεῖνος) ὁ ἄνθρωπος!

— Γενηθήτω σκότος.

Κ' εὐτὺς ἔσθυσαν στὴ Χιροσίμα,

Χιλιάδες παιδικὲς ψυχοῦλες

Καί σκοτείνιασαν οἱ ροῦγες, οὔτε πορευόταν

Ἡ ἐλπίδα.

Α Μ Η Ν ...

Τὴν ὥρα κείνη, τὴν παντάξια, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, λογιάζω,
Ποὺ τὰ λευκὰ περιστέρια τῆς γῆς,
Βουτῶντας τ' ἀκροφτέρουνγά τους, στὰ χρώματα τ' οὐράνιου τόξου,
Θὰ ζωγραφίσουν, στὸν γαλάζιο θόλο τ' οὐρανοῦ,
Τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπο τοῦ Παντοκράτορα — παιδιοῦ.
'Αμήν.

ΚΑΗΜΟΣ

Ἡ γυναίκα μου, χύνει μαῦρο δάκρυ,
Πού, τὸ σπλάχνο μας, —χορτάτο πάντα,—
Ἀρνιέται, συχνά, τὴν ἀμβροσία τῶν κόρφων της.
Κ' ἐγώ, τότες,
Τὴν πεινασμένη μαύρη μάνα, λογιάζω,
—Τῆς κατακαημένης Ἀφρικῆς,—
Ποὺ στὰ στέρφα στήθια της, δὲν περισσεύει ζωή,
Γιὰ τὴ ζωή, ποὺ βασιλεύει στὴν ἀγκαλιά της.

ΘΑΡΡΩ ΠΩΣ...

Ἄν, σὲ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ, τὸ παιδικὸ χαμόγελο, κεντήσεις,
Καὶ βάλεις, γύρω, κρόσσια, τὶς ἐλπίδες τῶν ἀνθρώπων, γιὰ εἰρήνη,
Καὶ τ' ἀτσαλένιο μπράτσο τοῦ σκαφτιᾶ μοντάρι,
Θαροῶ πῶς, τὴ σημαία τῆς πατρίδας — Γῆς
Θὰ «ἱστορήσεις».

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

Ὦντας θωρῶ τὸν ἥλιο νὰ βασιλεύει, —πανώριος,

Πίσ' ἀπὸ νταντελλωτὰ κορφοβούνια,

Κάποιους ἄλλους ἥλιους λογιάζω,

—Τὰ ματάκια τῶν πεινασμένων, μελλοθάνατων Χερουβείμ τῆς

Γῆς,—

Ποὺ βασιλεύουν, πίσ' ἀπὸ τ' ἄγρια βουνά,

Τῆς ἀδιαφορίας μας.

ΣΤΡΟΦΗ

Σὲ κανένα λειβάδι τῆς γῆς,
Δὲ φυοῦνται τόσ' ἀντάμα λούλουδα,
Ὅσα στὸν ἀνθόκηπο,
Τοῦ παιδικοῦ χαμόγελου.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Σήμερα, κι' ὥρα «μηδέν»,
Στὸν συνηθισμένο τόπο ἐκτελέσεων,
—πίσ' ἀπὸ τὴν «ἐλπίδα»,—
Ἐκτελέστηκε, μὲ βόμβα νετρονίου,
Τὸ παιδικὸ χαμόγελο.

ΞΑΣΤΟΧΗΣΑ

Μὲ τίς τόσες ἔγνοιες μου, γιὰ τὰ «Χερουβεὶμ» τοῦ κόσμου,
Τὰ ποὺ πεινοῦν,

Τὰ ποὺ διψοῦν,

Τὰ ποὺ μᾶς κλέβει ὁ Ἄρης,

Ξαστόχησα τὰ δικά μου,

Παιδικὰ χρόνια.

ΠΙΚΡΟΣ ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ

"Οχι, σταματήστε, πιά, τὶς φάλτσες μελωδίες :

...Γιὰ τ' ὀρθρινὸ τῆς τσομπάνικης φλογέρας, στὴν ἡμερὴν ὥρᾳ τῆς
αὐγῆς,

...Γιὰ τὸ τραγούδι τῆς τράτας, στὰ γαλάζια περιγιάλια τῆς γῆς.

...Γιὰ τὸν ἔσπερινὸ τοῦ ἀηδονιοῦ, στὸν Καθεδρικὸ τοῦ δάσους.

"Οχι, σταματήστε, πιά, κάθε παράταιρον ἦχο.

Τώρα, τοῦ "Αρη «παιανίζ» ἡ ὀρχήστρα, τὶς δαιμονικὲς μελωδίες
τοῦ χαλασμοῦ :

Τὸν «γδοῦπο» τοῦ βομβαρδισμένου σχολειοῦ,

Ποὺ γκρεμίζεται πάνω στὰ τρομαγμένα περιστέρια τῶν θρανίων.

Τὸ πένθιμο ἐμβατήριο τῆς φωτιᾶς,

Ποὺ καταλεῖ τὶς ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου.

"Οχι, σταματήστε, πιά, τὶς φάλτσες μελωδίες καὶ τοὺς παράταιρους
ἦχους,

Ποῦ, χρόνια καὶ χρόνια, γήτευαν κι' ἀποκοίμιζαν τὶς ἔγνοιες μας,
γιὰ τὴ ζωὴ

Κι' ἀνεβῆτ', ἕνας - ἕνας, στὸ πόντιοιμ τῆς ὀρχήστρας τοῦ "Αρη,
— θλιβεροὶ βιρτουόζοι,

Νὰ ἐκτελέσετε τὴ «Συμφωνία τῆς φρίκης»,

Τὴ Συμφωνία τῆς μοίρας σας,

—Καὶ τῆς δικῆς μας,— ὠϊμένα.